

Rost Andrea: kitárul előttem a világ

Népszava|2015. szept 28. 05:47

Szombaton és vasárnap este, a Zeneakadémián koncertszerűen hangzott el Bartók Béla egyetlen operája, A kékszakállú herceg vára. Judit szerepét Rost Andrea alakította, aki emellett Morricone-estre, a Frenák Pál Társulattal közös munkára, bécsi Csárdáskirálynő-előadásokra készül, s ékszereket tervez. Ebből is látszik, hogy a világhírű szoprán mostanában – a hagyományos operaénekesi karrier folytatása helyett – új célokat tűzött ki maga elé.

hirdetés

- Korábban azt mondta, pályafutása legutolsó szerepe lesz a Kékszakállú Juditja. Miért vállalta el mégis sikerei teljében?

- Valóban úgy gondoltam, hogy magyar énekesnőként ezzel a gyönyörű szereppel fogok búcsúzni a színpadtól. Aztán Keller András, a Concerto Budapest zeneigazgatója megkérdezte, hogy nem szeretném-e előbb elénekelni. Elgondolkodtam, s úgy döntöttem: megpróbálok megküzdeni Judittal. Igen, küzdeni, mert nagyon nehéz szerep – a maga népzenei gyökereivel, szokatlan intonációival. Általában mezzók vagy drámai szopránok éneklik, így az én megközelítésem óhatatlanul más lesz. Törékenyebb, érzékenyebb szólamformálás, a mélyebb fekvésekben pedig egyfajta énekbeszéd. Keller Andrással együtt nagyon figyelek Bartók eredeti tempójelzéseire is – ezeket sok előadás figyelmen kívül hagyta, pedig dramaturgiailag is fontosak. Annyira nehéz szerep ez, hogy még soha senkitől nem hallottam tökéletesen tiszta,

hibátlan előadást. Az enyém sem lesz az, de talán nem is ez a lényeg, hanem a dráma megjelenítése.

- Azért sok kitűnő Juditot láttunk-hallottunk az elmúlt évtizedekben. Van példaképe?

- Egyedi interpretációt szeretnék, ezért nem nevezném példaképnek, de – magyar kolléganőimet említve – Kolonits Klára, Komlósi Ildikó, Sass Sylvia előadása is inspiráló. Megnéztem a Metropolitan Opera Kékszakállú-produkcióját is, ahol mostani partnerem, Mikhail Petrenko éneklí a címszerepet, de úgy láttam, az ottani hatalmas tér nem kedvez ennek a kamaradrámának. A Zeneakadémia ebből a szempontból ideális helyszín. Azokat a Kékszakállú-előadásokat szeretem, amelyekből magunkra ismerhetünk: a saját múltunkra, emlékeinkre, szerelmeinkre, életünk drámáira.

- Októberben műfajt vált: az olasz Ennio Morricone híres filmzlágereit éneklí a szolnoki sportcsarnokban. Sokan csodálkoznak, hogy ezt elvállalta.

- Tudatos döntés volt – és nem most született, hanem végigkísérte az elmúlt éveimet –, hogy nagyon különböző műfajokban és karakterekben szeretnék helyt állni. Ennek egyik első lépése a Pannon dalok című 2011-es lemezem volt, amit kárpát-medencei magyar, zsidó és cigány népdalokból válogattunk, és amelyen Jávori Fegyával, Szokolay Dongó Balázssal, Bolya Mátyással dolgoztunk együtt. Morricone megint teljesen más világ, de egyrészt a saját műfajában a legmagasabb minőséget képviseli, másrészt ismerős nekem, mert a Volt egyszer egy vadnyugat és a többi film a gyerekkoromat idézi, nagyon szerettem őket. Jó zenék, nagyszerű hangszerelésben.

- A következő nagy kihívás a Frenák Pál Társulattal közös estje november 13-án, az Erkel Színházban. Talán táncolni is fog?

- Nem, pedig szeretek táncolni, egykor jártam balettre, s örülök, hogy Frenák Pál Társulata teljes értékű alkotó partnerként vesz részt ebben az új produkcióban. Ókovács Szilveszter, az Operaház főigazgatója eredetileg dalestre kért fel, de Frenák legutóbbi bemutatója, a Birdie olyan nagy hatással volt rám, hogy egy személyes találkozás után eldöntöttük: létrehozunk valamit közösen. Az esten elhangzó dalok három, nagyon különböző zenei világot képviselnek: Schumann jól ismert ciklusához, az Asszonyszerelem, asszonysorshoz Kodály-népdalokat (köztük a Molnár Anna balladáját és a Kitrákotty mesét), illetve Alban Berg Hét korai dalát társítottam. És hogy még változatosabb legyen a műfaji skála: idén lesz még itthon három Pillangókisasszony-előadásom, majd az évet Bécsben, a Volskoperben zárom a Csárdáskirálynővel.

Rost Andrea jövőbeli tervei tele vannak kihívásokkal FOTÓ: BARNA BÁLINT

- A rendszeres felkérések azt jelzik, hogy normális a kapcsolata a Magyar Állami Operaházzal. Külföldön is sikeres művészeink az elmúlt évtizedekben rengeteget panaszkodtak az intézmény rugalmatlanságára...

- Folyamatos és gyümölcsöző a kapcsolatom az Operaházzal; úgy érzem, hogy a jelenlegi vezetés mindenben támogat, ami persze nem jelenti azt, hogy olykor nincsenek viták. Reménykedem, hogy ebben az irányban haladunk tovább.

- A napokban mutatták be a nevét viselő ékszer-kollekciót, ami nem egyszerűen üzleti vállalkozás: az ékszerterveket Ön készítette, hónapokig dolgozott rajtuk. Nem fél, hogy elaprózza magát?

- Nem félek, sőt úgy érzem, kitárul előttem a világ. Régi álmom volt, hogy megvalósuljon a kollekció – erre nem sajnáltam az időt és az energiát. Tizennégy évesen keramikus akartam lenni, felvételiztem is a Képzőművészeti Szakközépiskolába, de akkor nem sikerült a bejutás. Most, évtizedekkel később az élet visszaadott valamit: megrajzolhattam, megtervezhettem ezt az ősi szimbólumokból építkező, kicsit archaizáló kollekciót, aminek az Eternelle (Örökkévalóság) nevet adtam. A névválasztás egyébként Gounod Faustjának III. felvonásbeli szerelmi kettősére utal, így operaénekesi pályámhoz is kapcsolódik. Örömmel tapasztalom, hogy az ékszereim hatással vannak az emberekre, s mindenki mást lát bennük: volt, aki távol-keleti motívumokra asszociált, mások indiai hatást vagy éppen a magyar korona alakzatát vélték felfedezni bennük. Folytatni szeretném ezt a munkát.

- Fel is adta a hagyományos operaénekesi karriert? Nem hiányzik a Staatsoper, a Scala, a Covent Garden?

- Szó sincs róla, hogy feladtam volna, de nagyon fájdalmas lehet azoknak a művészeknek az élete, akik mindent egy lapra tettek fel. Kíváncsi vagyok a világra. Érdekel a filmezés, a fotózás – Japánból már fel is kértek egy önálló kiállításra! Keresem az új kihívásokat, mert az élet sokszínű és éppen ettől gyönyörű.